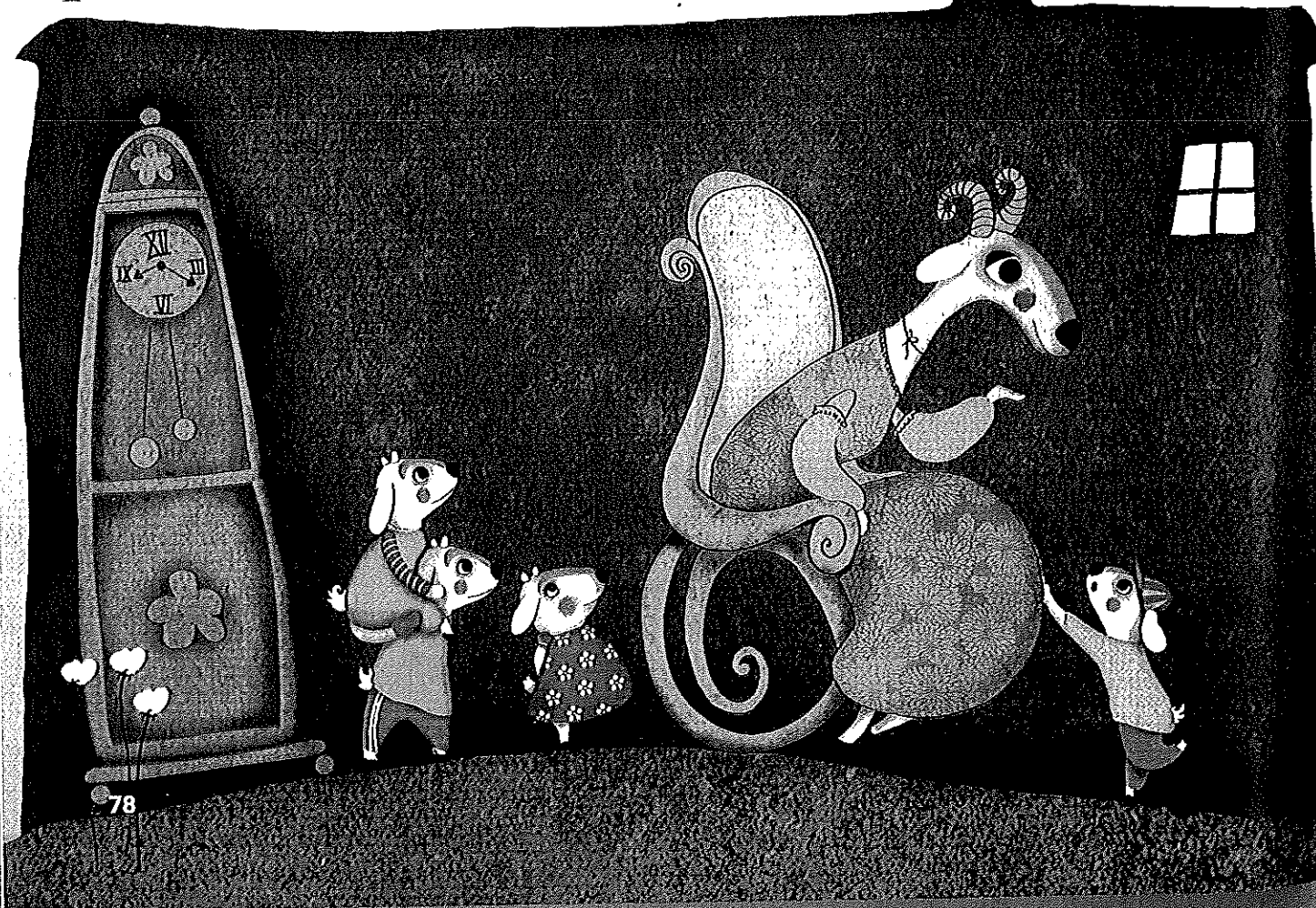

7. El llop i les set cabretes

Hi havia una vegada...
Els contes de sempre
Eumoditèria

Una vegada hi havia una cabra
que tenia set cabretes
i cada dia els deia:

- No obriu la porta a ningú,
perquè el llop se us menjaria.
Només podeu obrir la porta quan jo truqui.
- I com ho sabrem, que ets tu?
- Perquè us diré:
Obriu, obriu, cabretes,
que us porto herbetes.
Obriu, obriu, obriu!
- I com sabrem que ets tu que ho dius?
- Perquè us ensenyaré la pota per sota la porta.
- Molt bé, mare.

Però un dia el llop s'estava ben amagat
darrere la casa de les cabretes
i va sentir tot el que deien.

—He, he, he! Ara sí que me les podré menjar totes!

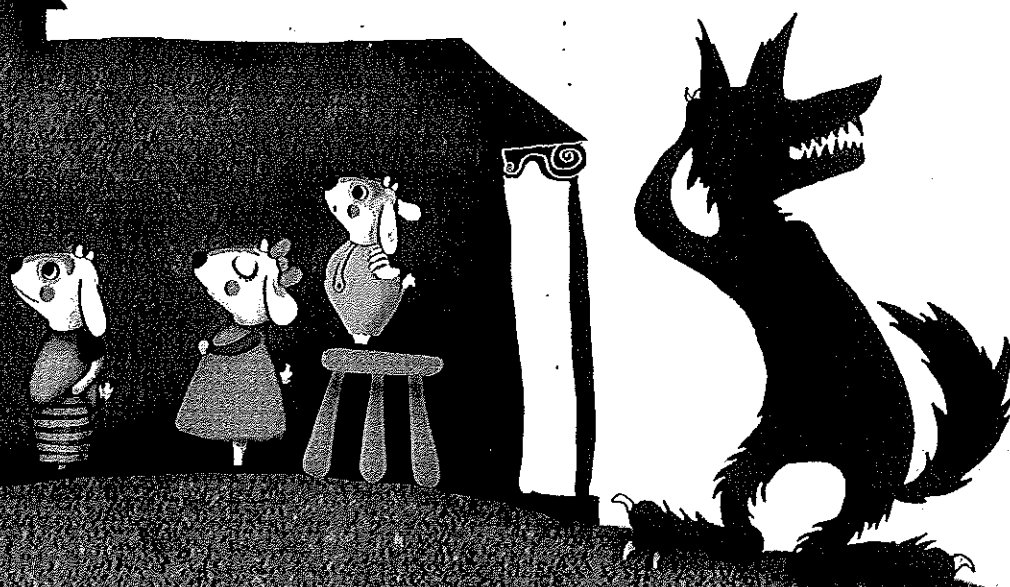
I quan la cabra va ser lluny,
va trucar a la porta:

—Qui hi ha?

Però el llop no sabia parlar com les cabres
i va contestar:

—Obrau, obrau, cabrotes,
que us porto herbotes.
Obrau, obrau, obrau!

—Tu no ets la nostra mare!
Ella té la veu més fina!
Tu ets el llop!
No t'obrirem pas!

El llop es va enfadar i se'n va anar.

Quan va arribar a casa seva
es va fer un tip de clares d'ou per tenir la veu més fina.

Després se'n va tornar cap a casa de les cabretes
i va trucar a la porta:

- Qui hi ha?
- Obriu, obriu, cabretes,
que us porto herbetes.
Obriu, obriu, obriu!
- Ensenya'ns la pota!

Quan les cabretes van veure aquella pota tan negra van dir:

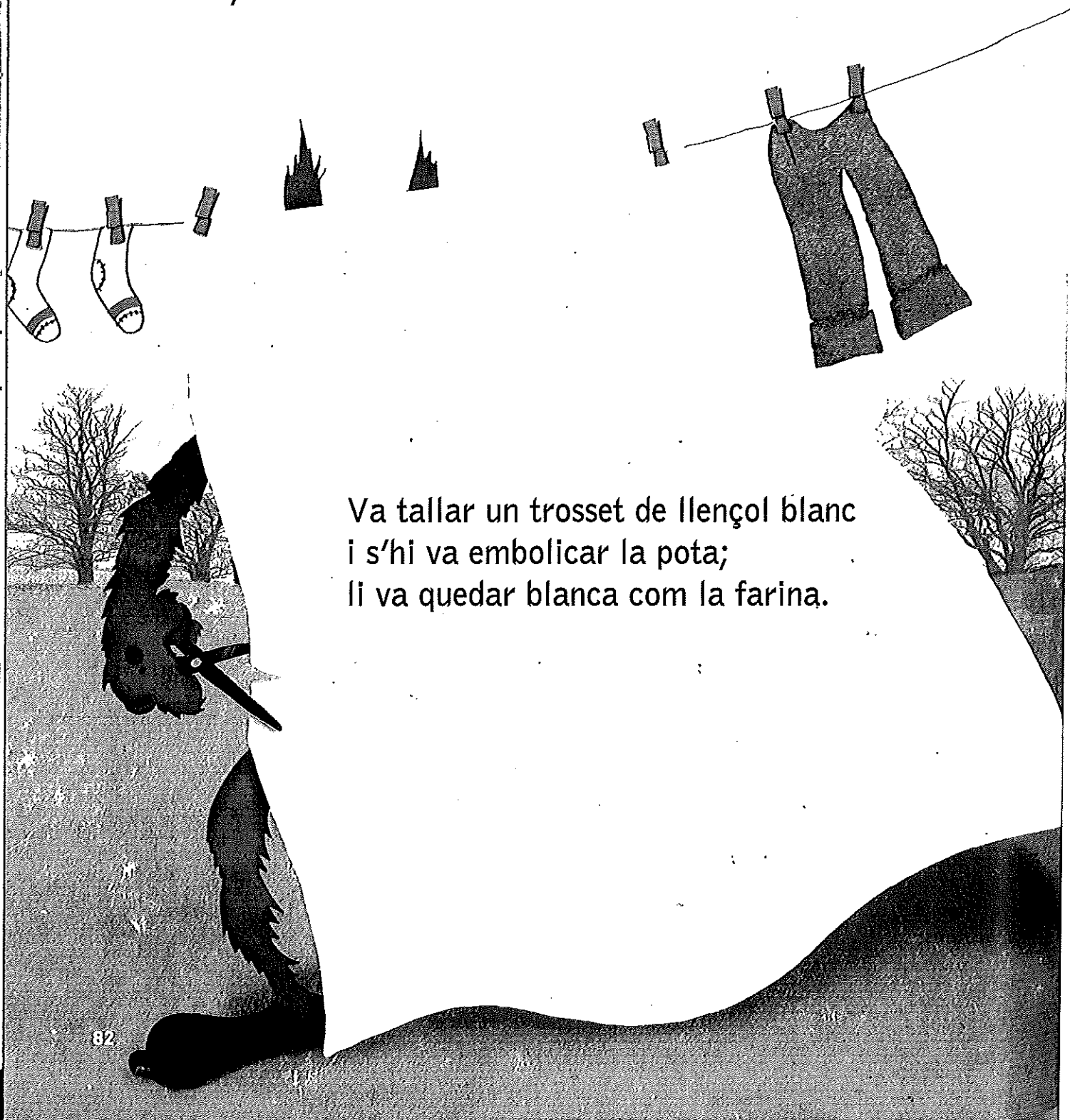
- Tu no ets la nostra mare!
Ella té la pota blanca com la farina!
Tu ets el llop!
No t'obrirem pas!

El llop encara es va enfadar més
i se'n va tornar a casa seva.

Però pel camí va veure roba estesa
i va pensar:

—Calla, això m'anirà bé.

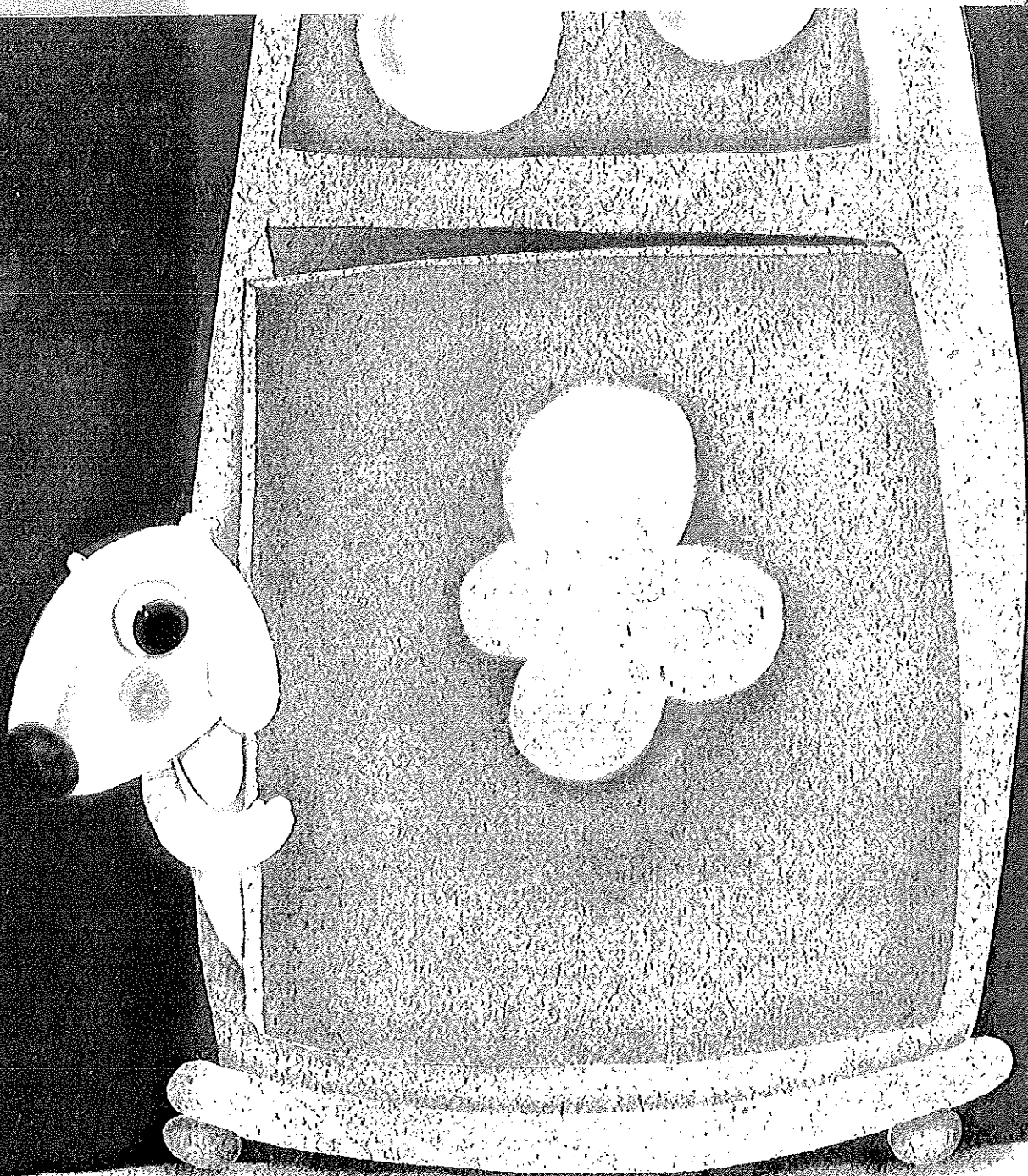

Va tornar cap a casa de les cabretes
i va trucar a la porta:

- Qui hi ha?
- Obriu, obriu, cabretes,
que us porto herbetes.
Obriu, obriu, obriu!
- Ensenya'ns la pota!

Quan les cabretes van veure aquella pota tan blanca
es van pensar que era la seva mare
i van obrir la porta.

El llop va fer un salt i va entrar.

Les cabretes es van espantar molt i fugien corrents,
però el llop corria més i se les va menjar.

La cabra petita es va amagar a la caixa del rellotge
i el llop no la va trobar.

Quan el llop va estar ben tip,
se'n va anar al bosc
i es va quedar adormit.

Al cap d'una estona va arribar la mare cabra:

—Què ha passat? On són les cabretes?

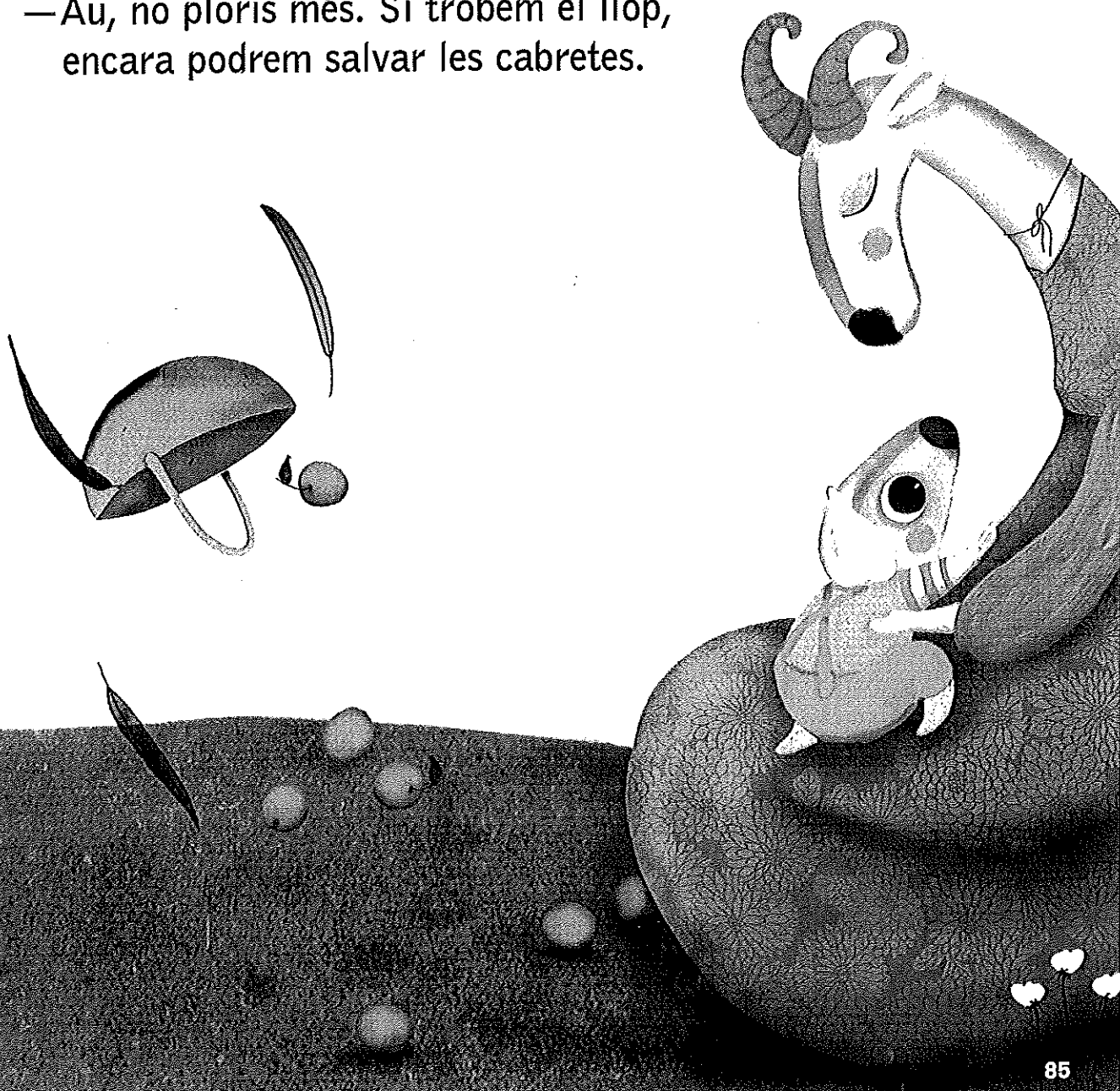
La cabreta petita va sortir del seu amagatall
i es va posar a plorar.

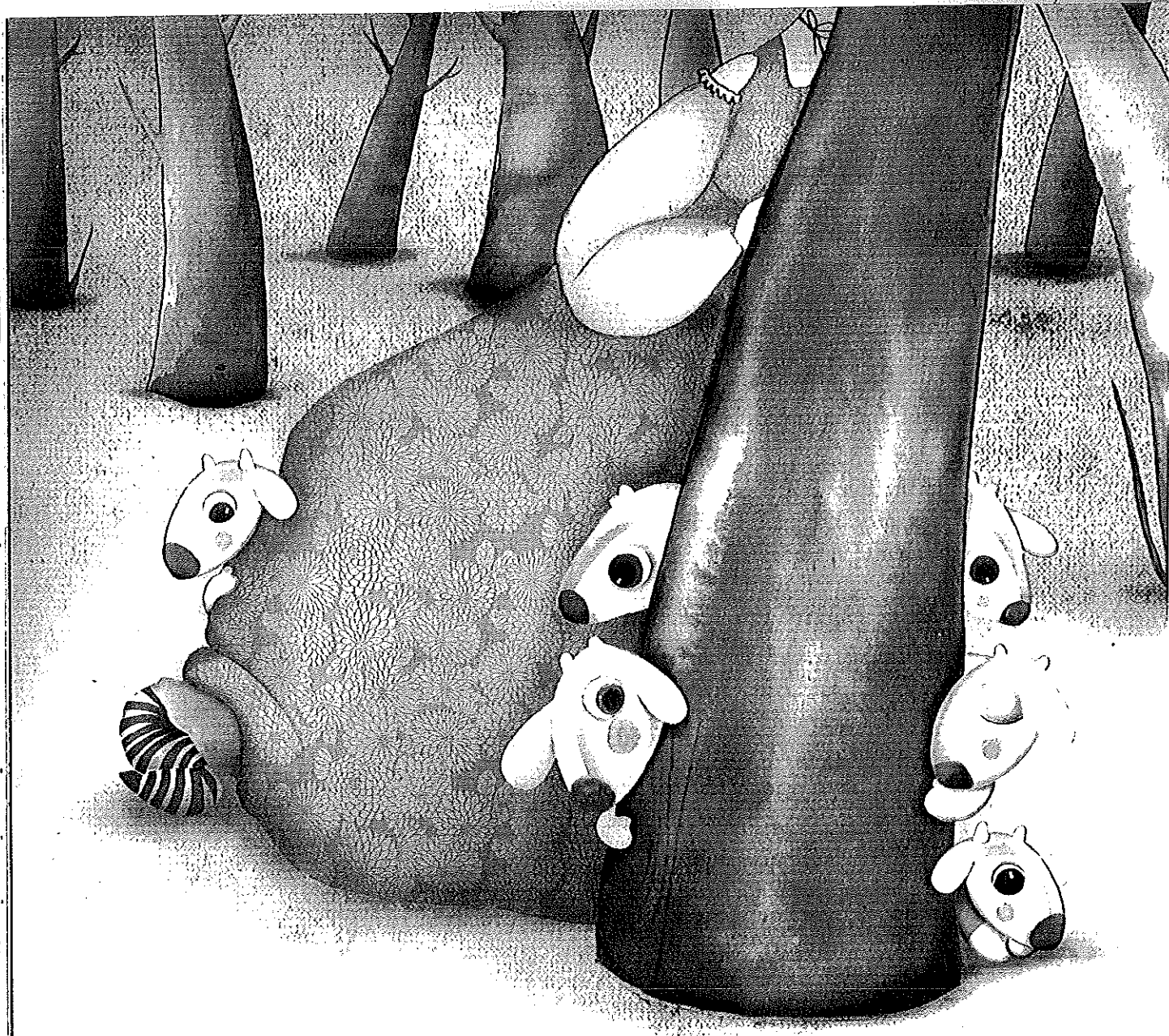
La seva mare li va dir:

—Per què plores, petitona?

—Perquè ha vingut el llop i s'ha menjat les cabretes.

—Au, no ploris més. Si trobem el llop,
encara podem salvar les cabretes.

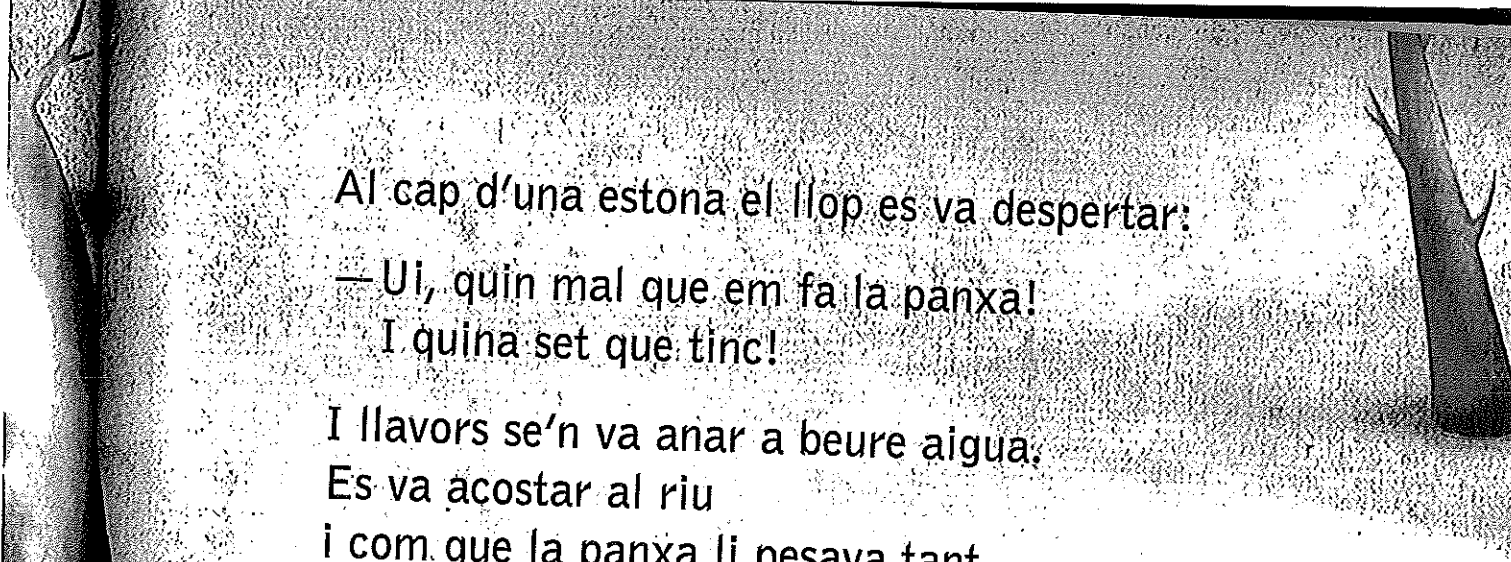

Mare i filla se'n van anar a buscar el llop
i el van trobar dormint al bosc.

La mare cabra va agafar un ganivet molt gros,
es va acostar al llop sense fer soroll,
i li va fer un tall a la panxa.

De seguida van sortir les cabretes
saltant i ballant de contentes.

La mare cabra va omplir la panxa del llop amb pedres
i la va cosir ben cosida.

Al cap d'una estona el llop es va despertar:

—Ui, quin mal que em fa la panxa!
I quina set que tinc!

I llavors se'n va anar a beure aigua.
Es va acostar al riu
i com que la panxa li pesava tant,
va caure i es va ofegar.

I des d'aquell dia la cabra i les set cabretes
van viure felices i contentes.

I vet aquí un gat
i vet aquí un gos,
aquest conte ja s'ha fos.

